

Petrusák János

Gazdagpapa bemutatja önmagát

Főhősünk maradt, ha már hívták, és éppen ide. Miután beengedték, beljebb lépett. Lépegetett. A szalonban, a barokk-cirádás aranyozott karszékben elterpeszkedve galambszürke öltönyös, galambszürke pillantású, galambszürke hajú férfi ült. Nem volt hiú annyira, hogy festesse a haját, de azért érződött rajta, hogy ő egy tábornok. Ha nem is egészen Generalfeldmarschall, csak Generaloberst, vagy valami ilyesmi. Bár teljesen civilben.

A férfi, aki amúgy hatvanas, erőteljes alkatú volt, újságot olvasott. Eddig. Amint Tom belépett (mind a négy, márványon kopogó praclijával), érdeklődéssel felpillantott, elvégre Tom a család barátja, és unott, érdektelen pillantással végigmérte a kutya után közeledő embert.

Nem is végigmérte, hanem a férfi úgy érezte, hogy fejtől a lábáig átnéz rajta a másik.

Pedig a férfin a lány által vett elegáns, drága ruha volt. Csakhogy a drága ruhákban önmagát nem tudta, nem is akarta kicserélni.

Azt hitte, be kell mutatkoznia, aztán magyarázkodni is egy sort, néhány kényelmetlen percen át, hogy ki ő és hogyan kerül ide. (Mondja meg az igazat? De a teljes valót nem mondhatja meg! Akkor inkább hazudjon? Mondva azt, hogy ő a lányok új barátja?)

A férfinak nem kellett semmit mondania. A galambszürke férfiú utálkozva ledobta kezéből az újságot.

– Maga – fittyedő a gazdag papa szája, amint a férfi felé lők egy pillantást, nem tábornokosan, hanem inkább vénasszonyosan – a lányom vendége.

Ezt nem kérdő hangsúllyal mondta, hanem kijelentésként. Gondolta a férfi, bemutatkozik, de a galambszürke úr (akiről csak sejthette, hogy Lisa apja) intett.

– Ha már itt van – megint ajakbiggyesztés –, legyen. A lányomnak – tett egy hessentő legyintést – vannak ilyen találmányai. Szociális, nagyon szociális találmányai!

Na, erre a férfi mit felelhetne? Ami a szájára jött, inkább – még – lenyelte.

A teljesen galambszürke atya felvonta gondosan nyírt szemöldökét. Várta, küzdeni fog a másik. Tom ott ült, az atya széke mellé húzódva, farka már szabadon tekergőzött a padlón, akár egy szőrös kígyó. Már a kutya – sem – félt láthatóan a férfitől.

Az atya a kutyára nézett. A kutya meg az atyára. Ők, a gazdagok szavak nélkül is megértették egymást. Kérdés nélkül is tudták, kicsoda ez a másik.

Az atya sóhajtott.

– Hát, ha már itt van – órájára nézett, a csuklón fénylő aranyórát jelentőség-teljesen megvillantva –, és éppen koktél-óra, akkor egy Between te sheets nagyon alkalomhoz illő párosítás lenne. Nekem ez fixa ideám, hát magának?

A férfi zavartan vigyorgott.

– Persze, köszönöm.

Aztán várta a férfi, hogy valami lesz. A galambszürke atya is. Még Tom is, figyelő szemekkel.

A galambősz úr (akár egy félresikerült tábornok) felmordult:

– Nem megkínáltam, hanem a koktéloom kértem! Keverje meg nekem! Vagy talán – felnevetett – azt sem tudja, miről beszélek? Érti egyáltalán, amit mondok?

190-200 – mármint a férfi vérnyomása. Nem akarta, hogy látsszon rajta, mennyire meg van sértve, mennyire elvörösödik. Megpróbált nyugodt maradni. Mert mi történhet? Legfeljebb kidobják! És akkor? Oda jut, ahol volt.

– Én – mondta lassan, érthetően, hogy bárki, még egy öntelt gazdag is megértse – nem szolgál vagyok. Én a lánya vendégeként jöttem ide!

Tom az ősz atyára pillantott. Az ősz tekintetű férfi meg mintha csodálkozott volna. Aztán váratlan kivillantotta a porcelán fogsora makulátlan fehérjét.

– Keverj – tegezte le váratlan – magadnak is egyet. Tudod, hogy kell?

A férfi kimérten biccentett. Hisz nem hülye ő, csak szegény. És jelenleg munkanélküli tanár. Állástalan, aki még azért álmokkal van teli.

– Csak nem tudom, mi ez az izé... – ki sem tudta mondani.

A galambszürke férfi felállt. Ruganyosan mozgott. Nem csak magabiztosan, a vagyon adta magabizással, hanem fiatalosan. Felállva lehetett látni, mennyire izmos. A koktélasztalkához lépett.

– Ez – magyarázta – a klasszikus, tölcérszájú koktélos pohár. – Felvette és egy jeges vödörből apró, olvadó gyémántokat csörgetett bele. – Én előre szoktam jeget tenni bele, hogy a pohár hűljön, és ne a torkom. Gondolom, ez így neked is megfelel.

A férfi, mert hiszen a szürke és a kék szem is őt nézte, biccentett. Bár nem egészen tudta, hogy mire.

A galambszürke férfi lezser mozgással egy ezüstös hengerhez nyúlt.

– Ez itt a szintén klasszikus shaker. Koktélkeverő edény. Igaz, a receptúra szorin ebbe kellene tölteni a jeget, de hát úgy édes az élet, és – kacsintás – hasznos is, ha megszegjük a szabályokat. Már – komolyodott el –, amelyek megszeghetők.

Maga elé rendezett néhány palackot, meg három feles poharat. A vendég és a kutya is úgy nézték a kezét, akár egy alkímistáét.

– Csak két centnyit adok minden italból, hiszen itt most nem a hülyévé ivászat a cél, nem igaz? Még – felnevetett – nem!

A három feles pohárkába gondosan kimérten két-két centilitereket töltött.

– Ez – emelte meg az első poharat – fehér rum, Bacardi, mert csak az az igazi. Ez meg itt – egy újabb pohárnyi ital a shakerbe – közönséges francia konyak, ez speciel 25 éves, de megteszi. Ez meg – jött a harmadik pohár – Cointreau.

A galambősz a nem galambőszre pillantott. Érti-e a másik? A másik értette: a gazdagság bűvészműtávján, sok hókuszpókusz minden téren. Még a piálás terén is.

– Aztán jön a citromlé. Én bele is szoktam csepegtetni, hiszen a citrom maga a vitamin, egészséges, hát tegyünk bele, amibe csak kell, nem csak reprezentálni, díszíteni jó.

Összekeverte az egészet a shakerben, közben meg, mint valami kezdő bárfiú, vigyorgott.

– Így jó lesz! – felkiáltással a jégkockákra öntötte. Majd egy picit kis citromszelével mégis csak díszítette. – Érti? – kérdezte aztán, miközben nagy fensőbbiséggel visszavonult giccses székéhez. – Akkor – nevetett – csinálja meg magának!

A férfi elhatározta, a másik nem hozza ki a sodrából, se a jólneveltségéből. Ő elvégre itt a proletár-értelmiséget képviseli. A szabadot. A minden vagyontárgytól szabadot!

– Előbb már – szólt a galambőszre – tegezöttünk, nem?

A galambősz rápillantott.

– Nem! Csak én tegeztelek téged! Te engem – mutatott magára – meg ne merd, soha!

A férfi mit mondhatott volna? Akarta mondani, hogy bunkó, de nem mondta. Csak elgondolkodott, hogy az ember azt hinné, amikor letegeznek, az valami jót, barátkozást jelent. Ezek szerint gazdagéknál mégis az a jobb, ha magázzák az embert! Mert addig még egyenjogúnak (nem, inkább csak valami emberfajtanak) tekintik, míg ha letegeznek, alantásnak nézik.

– Inkább én mást iszom – szólt a férfi, mikor már meg tudott szólalni. Akarta, hogy könnyed legyen a hangja, ne tűnjön ki, mennyire megsértették, megint.

– Van pálinka is, cujka meg törköly, meg valami – felröhögött – lószesz.

– Nagyon kedves, de maradok inkább – találomra felemelt egy üveget – a konyaknál.

– Csak meg ne ártson, az egy drága fajta!

– Apa!

A hímek, a két kétlábas meg az egy négyes az ajtó felé néztek. Ott állt már a nő, a csodakirálylány, hófehérben. Akár, valóban, mint egy álom. Szőke hajjal, rózsás arccal, csak halvány sminkkel, kék szemekkel, rózsaszín, gyöngyházás körmökkel, térdnél kikandikáló, szép lábakkal, hófehér selyem cipőcskében. Uh, u-u, úúú!

– Apa – jött beljebb a nő. – Az úr – mutatott a férfire – vendégünk, mert az... a... – megakadt, köhintett, elpirult, de kimondta – barátom.

A galambszürke meg a kék tekintet (a huskyé) a férfire nézett. Érdeklődve.

– Úgy? A barátod?

Lisa beharapta szája szélét, le is nyalta kissé sminkjét. Arca már nem rózsás, hanem vöröslő volt. Biccentett. Nagy határozottsággal biccentett.

– Szexeltünk is – vágta fel fejét.

Na, erre a nem várt bejelentésre a papa, de még a kutya is mintha puff lett volna, mert hosszú-hosszú percekig egyikük sem tudott se nyelni, se köpni. A kedves papa például csak krárogott kettőt.

A férfi meg csak nézett, ki a fejből. Úgy érezte, ő jobban zavarban van, mint a lány. Az már mosolyogni is tudott, látva a fickók nagy zavarát.

– Na és – vont a vállát a lány – a 21. század van, nem?

– Aha – nyögte a papa –, de az eleje!

Ezzel nem lehetett vitatkozni. Lisa drága – akár egy Thália-győztes primadonna – a koktélasztalhoz sasszézott, és a shakerrel (ha ezüst, ha nem) nem vacakolva, piát pancsolt magának. Ebből kicsit, abból meg többet öntve. Győzelemtől csillogó szemmel emelte rá zavaros koktélját a még mindig döbönt-zavart fiúkra.

– Csin-csin! – csilingelt hangja. Benne volt a sok-sok kacagás. Ez a lány még sohasem veszített. És még annyira gyerek! (Bár egy eszeveszetten imádni való gyermek!)

Látni, a papája is imádta, hiszen szülője. Ezért megbocsátón bólintott.

– Na, jól van – felállt. Homlokon csókolta kis-nagylányát, megsimogatta kutyáját, majd amikor szeme találkozott lányá parancsoló tekintetével, kezét nyújtott, nem is kissé kényszeredetten a vendég felé. – Oké, legyen így – morogta.

Lisa nevetett és egy hajtással magába döntötte italát. A pia – legalább az életben valami – erősebb volt, mint ő, mert jól megköhögötte.

Gazdagpapa hátba veregette lányát, közben sutyiban meg is simogatta, majd szemét acélozva támadásba lendült.

– Milyen bizniszben van, mister...

A férfi előbb bemutatkozott, aztán azt mondta, ami az álma:

– Író vagyok. Forгатókönyveket írok.

A galambősz férfi szája nyílott, csukódott. Szeme is nagyra nyílott. Ilyen választ nem várt. Ezzel a válasszal nem tudott mit kezdeni. Vagy mégis?

– É-é-é-s-s – húzta el a szót – sikeres?

A férfi oldalt döntötte fejét:

– Mi a siker?

Erre a galambősz száporcelánja megcsikordult. Nem szokta meg, hogy kötözködni vele, és azt sem, hogy nem érezheti, ő a főnök. Ja, meg tábornok. Legalább a családban, meg a világ egy részén.

– A pénz! – vágta ki. – A sok pénz a siker – helyesbített a galambősz.

A férfi biccentett. Értett ő mindent, pedig gazdagokkal, igazán gazdagokkal eddig még nem sokat beszélt. Ezeknek itt istenük, szülőjük, világuk a pénz. A money-money. Másra se tudnak talán gondolni, mint erre.

A férfi megint biccentett.

– Megvan, ami kell.

A konyakba kortyolt. Kissé zavarban volt, mert hazudott. Hiszen max. egy euró volt a zsebében. Az sem egészben, hanem széjjel szórva zsebeiben. Vagy várjunk csak! Már annyija sem volt, hiszen mindene, egész vagyona régi, levetett göncei zsebében maradt, Lisa pedig a ruhaüzletben a szegényeknek ajándékozta a ruháit, és vele együtt az egy euróját is.

Ez van! Vagyis már nincs. Tehát ez volt!

A galambősz férfi komoran méregette. Látszott, nem nagyon tudja, hova tegye. Agya melyik, mindenki számára előkészített skatulyájába. Mert számára mindenki, aki postásnak néz ki, az postás, aki szegénynek, az szegény, hiába van rajta egy kisebb (használt) autót érő ruhatár.

De most nyelni kell, mert ha az ember író, akkor még J. K. Rowling, a Harry Potter milliárdos szerzője is lehet, vagy akár olyan pénzt is akaszthat, mint Joe Eszterhas az Elemi ösztönért! Tehát a galambszürke szem nem csak lenézőn villant. Volt ott már egy kis kíváncsiság is. (Na, mivé lehet még a cserebogár?!)

Főhősünk, ha már itt van, összehúzta magát.

Már, ha gazdagpapa neki így bemutatta önmagát...

